

Domovina

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrate. — Velja za celo leto 1 gld. 20 kr., za pol leta 60 kr. — Denar naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji

Resna beseda.

(Od jako odličnega narodnega voditelja na Štajerskem.)

V „Slovcu“ od 17. oktobra t. l. huduje se J. V. nad dr. Ivanom Dečkom, ker je ta bil pri Svetčevem banketu v Ljubljani, temu „protestu proti I. slov. kat. shodu“, češ, da bi bilo „bolje starim izkušenim značajem, ki so morebiti mnogo žrtvovali in trpeli za našo narodno stvar, izročevati visoko čast narodnega poslaništva, kakor pa neizkušenim Benjaminom“.

Ta napad izvira očitno iz nepremišljene strasti, ker bi sicer banket v slavo Svetcu se ne mogel imenovati protest proti I. slov. kat. shodu — celem, in ker mirno misleč Slovenec, kateri pozna dr. Dečka, in ve kaj je ta že storil za slovensko narodnost, ne more suvati ga med neizkušene značaje brez žrtev in trpljenja za narod naš.

Rečeni dopis pa vsega v vodstvo štajerskih Slovencev. Mislimo toraj, da je naša dolžnost, da izrečemo misli, ki nam jih vzbuja. In te misli hočemo izreči, mirno in stvarno, brez ozira na desno in levo, z edinim ozirom na stvar.

Prepričani smo, da imajo gospodje slovenski duhovniki na Štajerskem tudi po slov. kat. shodu namen in voljo, vzdržati slovensko ljudstvo na Štajerskem na dosedajni politični poti, na katero so ga sami pripeljati pomagali najzdatnejše. Štajerski slovenski duhovniki so pa tudi sami prepričani, da bi slovenski narod na Štajerskem na svojo sedajno politično in sploh kulturno stopinjo ne bil mogel priti brez pomoči

posvetnih rodoljubov, da so posebno pri političnem napredku Slovencev posebno juristi mnogo zaslug si pridobili, in da med njimi gre prav jako odlično mesto ravno dr. Dečku.

Duhovniki so narodno delo začeli in vztrajno pri njem napredovali; posvetni stanovi pa so se jim pridružili, in posegli vsled svojih posebnih poklicev na vedno širje polje javnega življenja, ter pomagali slovenskemu narodu do vspeha, pri vprašanjih pri katerih brez strokovno izvežbane pomoči ne bi nikakor bilo zmage. Na kratko: Slovenski duhovniki potrebujejo pri svojih političnih svrlih posvetnih izšolanih Slovencev, ti pa zopet ne morejo smotra slovenske politike in splošnega narodnega blagra doseči brez duhovnikov. Tako je bilo dozdej in tako bode tudi ostalo in ostati moralo v bodoče, ker vendar duhovni in posvetno izučeni Slovenci imajo samo eden namen, blagor in napredek slovenskega naroda!

Ne more se opravičeno trditi, da bi posvetni slovenski rodoljubi bili zapreke delali duhovnikom pri njihovem vzvišenem poklicu, katerega častno bistvo je, saditi in gojiti v narodu pravo moralčno prepričanje in življenje, katero je prva podlaga vsemu redu na svetu, vsemu javnemu in državnemu žitju.

Glede na neminljivo važnost vere in na njej vtemeljene morale so posvetni slovenski rodoljubi vedno podpirali duhovnike in njim dane naloge.

Duhovniki pa so družili se s posvetnimi izšolanimi Slovenci, ker so videli, da v njih imajo soboritelje neprecenljive vrednosti za narodnost in vero, ki se dozda hvala Bogu, še sploh pri Slovencih ne daste ločiti.

Pri tem delovanju je dosti prostora bilo in bode za osebne nazore; quot capita, tot sensus, (kolikor glav, toliko nazorov) in tudi med duhovniki je mnogo mnenj navskriž glede sredstev in postopanja.

Katoliški shod v Ljubljani je posebno glede šole po prepričanju mnogih premalo slovensk, premalo naroden bil in prepričanje izpovedujejo tudi mnogi duhovniki očitno, ne da bi jih bili dotični škofje kaznovali. Kritika I. slov. kat. shoda v Ljubljani je torej katoliškim duhovnikom — vsaj molčé — pripuščena, toliko bolj pa posvetnim katoličanom dovoljena.

Dovoljeno je tudi mnenje, da Slovence ne prinese katoliško vseučilišče v Solnogradu nobenih posebnih koristi. Da, dovoljeno je tudi prepričanje, da višjih šol na katoliški podlogi katoliška cerkev ne potrebuje, ker izginile iz sveta bodo samo tiste cerkve, ki ne bodo mogle obstati pred prostim vednostnim raziskovanjem. Tako smo nedavno čuli iz ust učenjaka svetovne veljave. Katoliška cerkev stoji na skali in peklenske moči je ne bodo premagale.

Pomirili se bodo, tako upamo še

vedno in trdno, valovi strasti in fanatizma, katere je vzbudil zadnji čas v Slovencih, ne ravno I. slov. kat. shod v Ljubljani, ampak prav malo krščanska neljubeznjivost ljubljanskih gospodov iz obeh taborov slovenskih, ki so si popolnoma sovražniki, pa nobeden ne pomisli, da mu je ljubiti sovražnike svoje po Kristusovi zapovedi.

Položaj je prenevaren za Slovence, kakor da bi imeli mesariti sami sebe. Imamo premnogo potreb, v katerih nam je biti složnim. Različna mnenja glede sredstva so bila in bodo, in morajo biti dovoljena, toda držimo se vsi zatega nauka sv. Avguština: in omnibus charitas! — Krščanska ljubezen — žal — ne vodi ljubljanskih gospodov; držimo se je mi na Štajerskem, kakor smo se jo držali do zdaj! Kranjski razpor škoduje krščansko-katoliški veri in slovenstvu, Bog nas varuj na Štajerskem take nepotrepljivosti; take slabe ljubezni do bližnjega. Ne govorimo o neizkušenih Benjaminih, ako priporoča posveten mož drugo pot za politični napredek, kakor nekateri, morebiti tudi večina duhovnikov; nikdar pa ne žalimo na nepremišljen in neopravičen način odločnih in delavnih mož, naj si bodo tega ali onega stanu, ter imejmo vedno pred očmi za nas Slovence na Štajerskem dvakrat in trikrat uvaževanja vreden nauk: „respice finem“, mislimo na konec!

Andrej baron Winkler.

(Spomini.)

S Kranjskega. (Izv. dop.)

Trideset let je ravno letos v večnost preteklo, odkar sem slišal prvič ime Winkler. Bil sem takrat še le 12letni fantič, ko me je peljal rajni oče z visokega mojega doma ob goriški meji v srednje šole v Gorico. Ne daleč — 3 ure ali nekaj več — od moje gorate rojstne vasi — prav za prav so le raztresene hiše — je v trnovskem gozdu nad Gorico vas „Pri Nemcih“. Ko korakava z očetom skozi to malo selo sredi omenjenega gozda, kjer pa nobenega Nemca ni, greva tu mimo neke hiše, na katero me

oče opozorijo z besadami, rekoč: „Glej Janežič (tako so moje krstno ime pri nas izgovarjali), v tej hiši je Winkler doma“. Ne vem ali sem takrat vprašal očeta, kdo je ta mož ali gospod ali ne. Tudi ne vem, če bi bil znal moj kmetski oče dovolj različno otroku razložiti stan in takratno delovanje tega moža, ki je moral biti že takrat slavni mož, da je njegovo ime zaslovelo celo do kranjskih kmetov ob goriški meji. Toda jaz sem bil očetu svojemu celo življenje hvaležen, da mi je bil že kot mlademu dijaku pokazal rojstno vas in hišo slavnega

Winklerja, ki je bil takrat, l. 1862 menda še le to, kar so dan danes sodnijski pristavi. V Gorici sem v letih 1864, 1865, 1866 kmažu slišal imenovati ime Winkler. Ko je tu služboval, je že imel toliko domoljubne srčnosti, da je v zvezi z drugimi Slovenci osnoval tu čitalnico. Mi študentki smo sicer malo zvedeli o javnem gibanju goriških Slovencev, vendar je nekaj slovenskih žarkov prisijalo tudi v naša mlada srca, in začeli smo svoje narodno čutstvo kazati s slovenskimi trobojnicami okoli — vratú. Ko smo pa slišali pohvalno omenjati, kako se Winkler za Slovence trudi, rekel sem jaz vselej: Jaz pa vem za njegovo rojstno hišo. In kolikokrat sem imel priliko to ponavljati! Naj mi bode torej dovoljeno nekaj takih prilik tu navesti. Ko je bil Winkler okrajni glavar v letih 1868—1870 —1871 storil je veliko za ceste v tem okraju, za šole in druge javne naprave. Takrat se ga je tudi očitno po časnikih hvalilo, da je on edini okrajni glavar na Slovenskem, ki slovensko uraduje. Ko smo se potem o tem možu pogovarjali v družbi, kje na Štajrskem, kjer so pa glavari strašno nemškutarili, z veseljem se spominjal rojstne hiše in vasi slavnega moža. Ko je začel „Vrtec“ pred 20 leti izhajati, predlo je njegovemu založniku za naročnike, zlasti za take, ki so naprej v gotovini plačevali naroč'no. Pa mi je pri takem pogovoru prijatelj Tomšič pohvalil okrajnega glavarja v Tolminu, ki je bil vpeljal lepo navado, da je c. kr. davkarija za vse šole v tem okraju naročnino kar predplačala za ta izvrstni mladinski list. Winkler je prišel iz Tolmina v Trst kot namestniški svetovalec, iz Trsta na Dunaj dvorni svetnik k upravnemu sodišču in od tukaj v Ljubljano kot deželni predsednik. Kakošno veselje je bilo na Kranjskem in sploh po Slovenskem, da je Slovenec Winkler dobil to častno in važno mesto. Da sem se tudi jaz tega veselil, ume se samo ob sebi. In ko se je v družbi to in ono o imenitnem možu pripovedovalo, dodal sem vselej nekaj o njegovem priprostem rojstnem kraju. Da pa nisem vselej tako s ponosom kazati mogel na tega moža, je umevno za vsacega, ki je slovensko časopisje zadnjih 25 let pazljivo prebiral; kajti Winkler ni bil samo cesarski uradnik, ampak tudi slovenska politiška oseba. Kot Slovenec je bil vedno voljen na Goriškem v deželni in državni zbor. Čeravno

je bil vselej izbran, kedar je le hotel biti, vendar so mu včasih Slovenci zelo nasprotovali in mu vladno politiko in naklonjenost očitali. Pri takih prilikah sem se bal, da jo bode Winkler na Dunaji preveč zavozil, in takrat nisem tako obširno razkladal v raznih čitalnicah, kjer sem bil, kakošna je njegova rojstna vas „Pri Nemcih“. Kedar sem pa imel čast osebno govoriti s slavnim Winklerjem — bil je že kranjski deželni predsednik in tudi baron — spomnil sem se vselej, da je bil on kot osnovelec goriške čitalnice vzbudil narodni ogenj v mojih mladostnih prsih, da je on torej starejši in boljši Slovencev od mene; zato sem vselej ž njim slovensko govoril. Pa tudi preblagorodni gospod baron je vselej preprijazno slovenski z menoj govoril in me vedno hvalil, da sem književno delaven. Zelo me je razvadil — ne vem, kako se mi bode v bodoče godilo? Ali bodem imel srčnosti dovolj, še z drugimi baroni slovensko govoriti? Srčnost bi že bila, ali kaj bode uljudnost rekla v tem slučaju, če drugi baroni slovenski ne znajo? Sicer pustimo to premišljevanje. Naj še to povem, da sem bil namenjen, še enkrat vas „Pri Nemcih“ v trnovskem gozdu in seveda tudi svojo visoko rojstno vas obiskati, tedaj namreč, če bi se bila še kakoršna velika prilika ponudila. Gospod baron Winkler je veliko dobrot storil Kranjcem in Slovenceem sploh. Ali naj jih naštejemo? Čemu znane reči ponavljati! Pričakoval sem pa jaz in tudi drugi Slovenci, da bode naš bivši deželni predsednik še pri deželni vladi v Ljubljani vpeljal slovenski uradni jezik in s tem mnogim svojim slavnim delom še krono postavil. — Za ta slučaj sem nameraval še enkrat skozi trnovski gozd potovati in vaščanom „Pri Nemcih“ nekaj važnega nasvetovati. Ker se pa to ni zgodilo, in ker se menda brez dunajskega dovoljenja ni smelo zgoditi — zato bode to potovanje izostalo. Kljub temu pa, da baron Winkler tega ni izpeljal, kar smo se samo od njega nadjati smeli. Smo njemu Slovenci za brezštevilne dobrote hvaležni in mu želimo, da bi v miru in zdravju še veliko let svoj zasluženi pokoj užival v solčni Gorici, od koder se tako lepo vidi na Trnovo, v njegovo rojstno faro, v faro ki menda nikoli več takega moža pri svojem krstnem kamnu imela ne bode. —

Slava in hvala Winklerju!

Celjske novice.

(Zveza slovenskih posojilnic) bode imela letos v Celovcu svoj občni zbor. To je dobra misel, kajti na Koroškem je že 17 posojilnic, skoro sami novi zavodi, ki potrebujejo potrebnega navoda in spodbuje, da se bodo še bolje razvijale.

(Čitalnica v Celju) ima v nedeljo dne 6. nov. t. l. letošnje občno zborovanje s sledečim vspeedom: 1. Nagovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikovo in blagajnikovo. 3. Volitev novega odbora in revizorjev. 4. Slučajnosti. Začetek ob 8. uri zvečer. Za mnogobrojno udeležbo prosi odbor.

(Nemákovalna doba) se ponavlja, ko se bode slovenščina od c. kr. uradov prezirala in celo zametovala, trka zopet na duri. Celjskim notarjem sodnja ni hotela slovenskih vlog sprejeti, in pritožba na višje sodišče ter na ministerstvo ni nič pomagala. Odgovor je bil, da so notarji dotične vloge pisali kot nekakošni uradniki v imenu sodnij, in da je v tem slučaju uradni jezik notarjev — nemški. Čudno! Drug slučaj: C. kr. poštna hranilnica je v prejšnjih letih dajala na slovenske vloge slovenski odgovor — zdaj pa ne več, kakor se je slovenski stranki pripetilo. — Slovenski poslanec misli, da bodo začeli tudi občinam nemščino siliti, in vendar bode sam na Dunaji za — vlado glasoval.

(Baharija in potrata celjskih nemškutarjev) je to, da so bili konec oktobra posebni vlak najeli, da so bili šli svoje politične bratce v Brežice obiskat. Ali številce teh celjskih izletnikov je bilo tako majhno, da sta 2 ali 3 vagoni zadostovali in še ti niso bili polni, tako, da je te politične popotnike v vozovih tako zeblo, da so se nam, ki smo jih gledali na postaji, sirote smilile. In v Brežicah so se tako kisló in trdo držali, kakor poroča sama graška tetka, ki ne ve družega povedati, kakor da so bili vsi trdi (stramm), od Jakota do Ornika. — Programa ni bilo nič; kaj tudi treba programa, saj je nos Pepita sam na sebi program. Za njim hodili so vsi in z božjo pomočjo ob dveh po noči srečno prikrmarili domov. Pravijo, da luči ni bilo treba po mestu, ker bili so sami „iluminirani“.

(Hudobni zlikovci) begajo kmetško ljudstvo med Škofjo vasjo in Dramljami. Govori se, da je prišel ukaz, ves krompir zastrupiti, potom občinskih komisij, ki morajo hoditi po občini okrog ter otrovati krompir, kjer ga niso pokopali kmetje sami. Nekteri se vže boje, ter skrivajo svoj pridelek. — In kaj mislite, zakaj ta strah? Nekdo si je zmisli, da zaradi „grize“ ktero

prouzroča baje sam krompir, zastrupujejo tega vže skrbno po konjiškem in laškem okraju. Čudno, da dandanes še kmetje kaj takega verujejo.

(Letina po slovenskem svetu) je letos skoraj povsod le srednja ali slaba. Toča je klestila po več krajih; — po vseh tu širi se v vinogradih trtna uš; po zahodu pa mori strupena rosa. Sadje je vzel skoraj povsod dež, kateri je cveteče drevje osmodil. Vendar so še nekteri srečni kraji, kjer se je letina na ta ali oni način dobro obnesla. Tako se hvalijo Istrijani, da jim je vinograd prav dobro obrodil. Naj bi le Slovenec kupoval namesto na Ogerakem ali Italijanskem vino v Istriji, kjer dobi pošteno blago za zmerno ceno.

(Slovensko gledališče.) Pripoveduje se, da v česko narodno gledališče v „zlato Prago“ hodijo pogosto tudi Čehi iz dežele, večkrat od prav daleč. Vendar jim nij žal pota ne stroškov, da se jedenkrat dobro zabavljajo s tem, kar je vzraslo na narodnem polju. Mi Slovenci imamo sedaj svoje gledališče. Kaj nas zadržuje, da ne bi pohajali v belo Ljubljano, kjer bi imeli zavest, da se razveseljujemo na našem domu in z našo umetnostjo. Vsaj pa od nikoder iz Slovenskega nij daleč do Ljubljane. Nikdo se ne bi zamudil več ko jeden dan, naj bi tudi bival na meji Slovenije.

(Ilirske pesni.) „Obzor“ od 18. t. m. svetuje hrvatskemu narodu, naj se zopet poprime vriih spevov in pesni navdušenih ilirskih pesnikov; vrla misel, katero z vsim srcem tudi mi priporočamo. Tudi pri nas bile so pesni ilirske zelo razširjene in zelo prijubljene. Marsikak osivel mož spominja se krasne dobe, ko je peval s Hrvati in Srbi jednoiste pesni ogrevajoče mu srce i dušo. Negujmo jih i mi še zanaprej. „Tko to izvest gotov nije — U tom naša krv ne vrije!“ O tej priliki spominjamo se narodnih pesnij naših. Ne bode dolgo in narodne pesni se bodo čisto pozabile. Z jedne strani peva inteligenca skoraj le umetne, izvirne in prevode, — z druge strani pa tišči od povsod k nam tuje, malovredno petje. Največ nam pri tem škoduje vojaščina. Tuje pesni in napevi, katerih niti ne razumejo, prinašajo naši možje domov. Te pesni so većinomá poleg brezumnosti svoje, še prav nemoralne ali vsaj brez vrednosti. Udomačile se sicer ne bodo ali slabe posledice ima le, to zatrosévanje: narodne pesni bodo se s tem čisto pozabile in tuje misli se vcepijo našem narodu. „Pobarite kosce, da konca ne vzamejo!“ Dolgo ne bode več časa za to.

(Prememba posestva.) Hišo gosp. J. Kamplet-a v Graških ulicah je kupil gospod Gašpar Vrečar, nadučitelj v Teharjih. — Slovenci pridobili so s tem zopet jednega hišnega posestnika v Celji. — Zivio!

(V Libercah na Češkem) razpustila je vlada mestni zbor in poslala tje vladnega komisarja, kateri bo občinske posle vodil. Nemci se kažejo vsled tega silno razburjene, popolnoma po krivici. Bila je že sramota prenašati proti državno in tiransko početje nemškega mestnega zbora v Libercah. Občinski odbor je osnoval Sedansko slavnost — tudi v Celju so nemškutarji tako slavnost slavili; govorili so se govori, v katerih se je poveličeval samo Bismark in nemški cesar — kakor v Celji; ko je prišel cesar mesto Liberce obiskat, župan avstrijskega reda, ki ga je imel, ni hotel pripeti — v Celju pa je eden teh mož prišel pred cesarja s plavicami okinčan; v istem času so po ulicah Čeha pretepali, če so hoteli cesarja v svojem jeziku pozdraviti — isto se je tudi v Celju godilo. Iz tega sledi da bi modra državna uprava morala tudi v Celju odpraviti avtonomijo občine, ktera daje nemškutarji večini samo oblast, da svojo oholost in krivičnost manjšmi pokaže.

(Prvo krono za družbo sv. Cirila in Metoda.) *Mej Čehi začela se je rodoljubna agitacija, ktera meri na to, da vsak naroden Čeh daruje prvo krono za češko šolsko družbo. Slovenci, zavežimo se tudi mej seboj, da bode vsakdo žrtvoval prvo krono, ki mu bode v roke prišla, naši izerstni družbi sv. Cirila in Metoda. To bode družbi najlepše novoletno darilo.*

(Gledališki vlak v Ljubljano.) Celjski Slovenci sklenili so preskrbeti poseben vlak v Ljubljano, s katerim bodedo štajerski Slovenci obiskali našo slovensko metropolo v ta namen, da si ogled.mo krasno novo gledišče. Nadejati se je iz Savinjske doline, iz Šent-Jurske in Šmarijske okolice obilne udeležbe, posebno zaradi tega, ker bodedo skrbeli, da bode ob enem dana prilika videti za nas posebno zanimivo spevoigro „Teharski plemiči.“ Želimo le, da bi vrlo dramatično društvo ljubljansko kmalu izvršilo vse potrebne priprave za to predstavo.

(Čudno počasno uradovanje.) Preteklo je že pol leta, odkar so vsi nemški časopisi prinesli strašno novico, da je visoko c. kr. ministerstvo notranjih zadev ukazalo slovensko vlogo gospoda Franceta Lončarja, tajnika celjske posojilnice, v slovenskem jeziku rešiti. Gospod Lončar pa tega odloka še do danes ni prejel. Menda hočejo celjski glavači s tem dokazati, da slovenskega ne znajo. Kakor čujemo je gospod Lončar to zadevo naravnost pri ministerstvu naznanil Vederemo!

(Poštai pečati.) Na naš poziv naj se nam javijo one c. kr. pošta, ki še nemajo dvojezičnih pečatov dobili smo celo vrsto dopisov in prepračili smo se, da so dvojezični napisi na Štajerskem prave bele vrane. Posebno se čudimo, da imajo popolnoma narodne občine še pošte z nemškimi pečati, n. pr. Velenje, Zagorje, Griže i. t. d., da v Rimskih Toplicah se niti dvojezične tiskovine ne dobivajo. Skrajni čas je, da se narod zdrami. Naj torej povsodi občine pošljejo prošnje naravnost na c. kr. trgovinsko ministerstvo. Prošnje so nekolekovane in so lahko čisto priproste. Samo želimo, da naj se občina izjavi v prošnji, da je pripravljena stroške za nov pečat trpeti, ker bi drugače odgovorilo ministerstvo, da se mora poprej stari pečat obrabiti. Torej varujmo vsikdar in povsodi čast slovenskega jezika.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini.) Župnijo pri sv. Štefanu pri Žusemu je dobil č. g. Andrej Zdolšek, kaplan v Šmartnu na Paki; provizor je postal č. g. Al. Šoba v Šmartnem pri Velenji; prestavljeni so č. g. kaplani: Fr. Hurt iz Podsrede v Stari trg, Fr. Mandeliček iz Št. Petra pod Gorami v Podsredo. Za provizorja pri sv. Lovrencu na koroški železnici je postavljen č. g. Vračun. Prestavljen je nadalje kaplan č. g. Anton Pintarič od sv. Urbana pri Ptujih k sv. Lovrencu na kor. ž. K sv. Urbanu pa pride novomašnik č. g. Iv. Jodl. Č. g. V. Kolar gre za kaplana iz Šmartna v Rožni dolini v Šmartno na Paki. Umrl je č. g. Kristof Kandut, bivši župnik v Mariboru.

(Premembe pri učiteljstvu.) Stalna učitelja sta postala gg. Fort. Sadil v Ščavniški dolini in Ant. Skalovnik na Blanci; za učitelja sta imenovana gg.: J. Benko pri sv. Juriju na Ščavnici, J. Terčak v Laporji, dalje je imenovana podučiteljica gospica Marija Strecker na Blanci, stalno, Marija Sever v Slovenjgradci, začasno. V pokoj sta stopila gg.: podučitelj Ferd. Rudolf v Svičini in podučiteljica Marija Černi v Laškem trgu.

(Odlikovanje.) Presvetli cesar je podelil velezaslužnemu domoljubu našemu, veleposestniku in okrajnemu ter posojilniškemu načelniku, gospodu Francu Lenčeku na Blanci, zlat zaslužni križ s krono. Čestitamo!

(Zlati križec) za zasluge je podelil presv. cesar Fr. Vindišu, nadučitelju v Slov. Bistrici.

(**Vabilo**) k zborovanju podružnice sv. Cirila in Metoda za Laški trg in okolico dne 14. novembra ob pol 4. uri popoldne v pivovarni g. Simona Kukeca na Laškem. Vpored: 1. Pozdrav začasnega načelnika. 2. Zakaj nam je ravno zdaj neobhodno potrebna podružnica sv. Cirila in Metoda? (Govor.) 3. Volitev načelnika in enega odbornika. 4. Zapisovanje novih udov in pobiranje letnine za l. 1892. Po zborovanju petje in prosta zabava. K obilni vdeležbi uljudno vabi vse prijatelje narodnega gibanja na Laškem odbor.

(**Novo šole**) bodo blagoslovili v Žalah, v Štopercih in v Šmiklavžu pri Ormoži.

(**Za davkarja**) v Šoštanjju je imenovan g. kontrolor Iv. Strgar; kontrolorja sta postala adjunkta gg. Aleks. Orožen (v Rogatcu) in And. Štiller.

(**Nepotrebna delitev**) vseh štirih razredov šole se bode izvršila v Šoštanjju Vsak razred bode imel namreč nemški in slovenski oddelek, v katerih bode slovenščina, oziroma nemščina učni predmet. Torej zopet drugačen eksperiment, kakor za druge šolske kraje, kjer je toliko nemškutarjev, kakor v Šoštanjju. Nemcev, pravih Nemcev itak v Šoštanjju ni, kakor drugod ne. Nesrečna šola, s katero se dela toliko poskusov, kakor po Slovenskem, kjer bi zopet nemškutarji radi zvonec nosili.

(**Pri sv. Petru pod sv. Gorami**) je bilo v nedeljo, dne 30. okt. slovesno umeščenje novega župnika, č. g. dr. Lipoida, našega slovenskega poslanca.

(**Na konjiški železnici**), ki se bode v kratkem odprla, ne bode pravih kolodvorov, ampak samo čuvalnice, ki bodo sprejemale blago in tovore, katero bodo dobivale s posredovanjem kakošnega obrtnika, kateri bode nastavljen kot nekakošni železniški agent. Vozne karte bodo le sprevodniki potnikom delili. To se bode vpeljalo radi tega, da bi uprava te male železnice veliko ne stala.

(**Griža**) se zmiraj bolj razširja pri sv. Andraži v Slov. gor. Nihče ni varen pred to nalezljivko, ker ne napada samo otrok, ampak loti se zelo rada tudi odraslih ljudi ter jih silno oslabi. Pri skrbni postrežbi pa bolniki vendar večinoma ozdravijo; zato še razun 9 otrok in 1 odraslega fanta nikdo ni umrl. —

(**Slovenske gorice!**) prehodil sem vas dober kos, pa skoraj bi ne verjel, da ste resnično Slovenske gorice. Slišal sem sicer povsod govoriti slovenski jezik, slišal sem popevati vesele slovenske pesni, pa videl sem ob vaših cestah na mnogih krajih stati občinsko tablo s popolnoma nemškim na-

pisom, da bi skoraj ne vedel, ali bi mimo gredeče pozdravil z „Guten Tag“ ali z „dober dan“. Nedavno sem se pa še pričal, da uradujejo večinoma župani v nemščini, če tudi je treba napisati samo par besedi. Občinski pečat je sveda tudi največkrat nemški. S posebnim veseljem se še nekateri ljudje podpisujejo s „krasnimi“ nemškimi črkami in smešijo s tem svoje ime. (Bišanci! Trnovci!) — Slišal sem, da je od sv. Antona v Slov. gor. najlepši razgled čez Slovenske gorice in res, pa, ko pridem po veliki cesti na hrib blizu cerkve sv. Antona, vidim občinsko tablo z napisom „Kirchberg“. Žalostilo me je v sredini Slov. gor. videti kaj takega. Stara ženica mi je pravila, da nihče ne reče onemu kraju „Kirchberg“, ampak vsi mu pravijo Cerkevnik. Krasen razgled iz prijaznega hribčka pa me je zopet razvedril in srce mi je tolažil up, da bo v teh krajih kmalu boljše, saj že na mnogih krajih marljivo delujejo bralna društva v prid naroda slovenskega. Rad bi gledal vaše krasne kraje še čez nekaj let, ker takrat morda ne bodo žalile več take reči očesa in srca popotnikovega in smel bo veselo reči: „Slovenske gorice — res ste slovenske!“

(**V Šoštanjju**) so bile volitve v okrajni zastop šoštanjjski dne 26. in 31. oktobra in 4. t. m. Prvi dan je volilo veliko posestvo, drugi dan mesta in trgi, tretji pa kmetske občine. Enake volitve bile so tudi v marenberškem okraji konec oktobra. V Šoštanjju so prodli narodnjaki.

(**Na Slatini**) imajo narodnega župana, g. Kerta.

(**V Slovenski Bistrici**) so pri volitvah v okrajni zastop zmagali Slovenci; vsled tega dobi tu okrajni šolski svet slovensko lice. Naj bi tudi okrajni hranilnici dali slovensko lice!

(**G. Valentin Korun**) učitelj na c. kr. višji realki v Ljubljani, je napravil na graškem vseučilišču dne 28. t. m. izpite za poučevanje slovenščine, latinščine in grščine na višjih gimnazijah s slovenskim in nemškim učnim jezikom.

(**V Konjicah**) se je pri shodu katoliško-političnega društva, pri katerem je bil v osebi domoljubnega dekana, č. g. Voha, nov predsednik izvolil, poslanec prof. Robič izjavil, da bodo slovenski poslanci težko v Hohenwartovem klubu ostali. To je čisto naravno! Vsaj ta zveza itak naravna ni. Slovenski poslanci naj postavijo temelj „slovanskemu kljubu“.

(**V Podčetrtku**) uganjajo nemškutarji pustne burke — s hiš trgajo tablice s slovenskimi napisi in obešajo nemške — učiteljem pa, ki se s kmetskim ljudstvom do-

bro ne razumejo, pa otroci nagajo. Take reči se potlej v „graški klepetulji“ na velik zvon obešajo. Ali je to vredno?

(Slovenjegraščanom) se ni dovolila zaprošena hranilnica. Čemu tudi, vsaj ima že okraj takov zavod!

(Čitalnica v Brežicah) priredi prvo prihodjo veselico 13. novembra z gledališko predstavo, petjem in igranjem na citre.

(V laškem okraju) so vstrelili ne davno divjega kozla — redko žival v teh krajih.

(Mošt amerikanških trt) Bizeljanci, ki so eno tretjino svojih prejšnjih vinogradov že s temi trtami zasadili, prodajajo svoj dober pridelek Brežičanom dokaj drago, tako, da ta mošt po 48 kr. liter na drobno točijo.

Druge slovenske novice.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) sta podarila veliko zbirko prav rabljivih knjig realcina abiturijenta gg. A. Vernik in J. Mazi. Dohodke naši družbi v korist prirejenih veselic so poslale: Preveselo se razcvitajoča ženska šentjakopsko-trnovska podružnica 273 gld. 70 kr. z všteti raznimi darovi in plačili družbenic; vzorni šentpeterski podružnici v Ljubljani — ženska in moška — 227 gld. 57 kr. in podružnica v Idriji, v mestu, ki je mej pokroviteljji naše družbe, 113 gld. 80 kr. — Novo ustanovljena podružnica naudušenih rodoljubkinj na Vrhniki nam je naklonila 100 gld. Vzornice-domoljubkinje, vrle litijske Slovenke, so poslale že četrtič 100 gld. pokroviteljine, sedaj z željo, da se mej pokrovitelje vpiše trg Litija, zastopnik da naj bode vsakokratni prvomestnik gospodarskega odseka za tržko premožanje. Z gaslom:

V povzdigo dušno in za čast naroda
Zrtvuemo združeni za darom dar
In da še plódnije uspeva stvar
Duh vódi svetih nas Ciril-Metoda!

je poslala blagajničarica šentjakopsko trnovske podružnice gospica Antonija Kadivčeva 100 gld., pokroviteljine od vrle narodne postojanke v Trstu „Slovenske Čitalnice“, in 100 gld. od čillega „Dolenjskega Sokola“ v Novem Mestu. Dalje so družbi naklonili: Ob svoji veselici slovenski abiturijenti 76 gld. 53 kr., izročeni nam po g. Milutinu Zarniku; g. A. Božič 22 gld. 20 kr. nabranih pri shodu podružnice „Apače in okolica“ na Koroškem; č. g. J. Cotelj v Kanfanaru v Istri 18 gld. in sicer: 10 gld. ustanovnine, 6 gld. 40 kr. nabranih v veseli družbi na imendan presv. cesarja v Juršiču pri č. g. kuratu Velikanji in 1 gld. 60 kr. kot dar male družbe; g. A. Virant 11 gld., ki so

jih zložili člani „Dolenjskega Sokola“; g. Fr. Regally, pravnik na Dunaji 6 gld. 80 kr. nabranih mej vseučilišniki; družba pri g. A. Zajcu na Rinski cesti v Ljubljani 6 gld.; vč. g. dr. Fr. S. 5 gld., katere je družbi poslal č. g. J. Fon, vikarij v Kredu; č. g. župnik Teran 5 gld. povodom poslane mu naše knjižice „Janez Cigler“; g. A. Korošec, abiturijent v Šentjuriji ob Ščavnici 3 gld. 40 kr. nabrane mej kmečkimi mladenci o priliki čitalnične veselice pri Kapeli; č. g. kurat M. Pintar 2 gld. 39 kr.; g. trgovec F. d. Rojnik v Ljubljani 2 gld., dr. V. S. 2 gld.; neimenovan rodoljub 2 gld. in g. Ivana Sokličeva 1 gld. 56 kr. zložene v veseli družbi na Jesenicah. — S ponavljanimi čutili globoke svoje hvaležnosti želimo v vrnitev vsem darovalkam in darovalcem ob priprošnji naših svetih bratov v obilni meri Božjega blagoslova!

(Ljubljanska dnevnik) slovenska začela sta o potrebni slogi med Slovenci pisati. Bog je daj v resnici!

(Novo posojilnico) so osnovali vrli koroški domoljubi pri sv. Lenartu pri Sedmih Studencih blizo Beljaka. To je bila torej že 17. posojilnica na Koroškem!

(Vsak na svoj malin vođe obrača.) Slovensko pedagogičsko društvo v Krškem je prosilo kranjski deželni zbor za ustanovo slovenskih meščanskih šol v Ljubljani, Idriji in Kranju. Potrebo meščanskih šol priznavajo tudi ljubljanski nemški učitelji v svojem glasilu, toda pravijo, da je v Ljubljani posebno treba nemške šole te vrste. — Kakoršne so zdaj razmere ljubljanskih Slovencev, je jako verjetno, da dobé ondi prej Nemci, kakor Slovenci tako šole. — Če ne bode vlada občini take šole naložila, bode pa „šulverein“ s kranjsko hranilnico pomagat.

(V tržaški okolici) imajo slovenske šole laške paralelke za slovenske otroke. (laških itak skoro nič ni). Učitelji vabijo in morajo vabiti otroke v te brezpedagogične šole, a duhovniki domači nočejo v teh šolah po laško razkladati krščanskega nauka, kar imajo čisto prav. Zato se pa magistrat jezi in išče s pomočjo škofijstva laških duhovnikov. Ravno tako je delal pri nas (Sevnica) „šulverein“.

(Iz mokronoške okolice.) V tej okolici griža hudo razsaja, osobito pri sv. Trojici, v mali fari, kjer je bilo na dan že po 7 mrličev. — Za razpisano nadučiteljsko službo v našem trgu prosi 18 prosilcev. — Učiteljica gospica Sark je premeščena iz Šmarjete v Št. Rupert.

(V Krškem) je občinski odbor sklenil, naj bi si mesto svojo hišo omislilo sredi mesta, da bi se s tem mesto olepšalo in

da bi se v njej nastanil občinski urad. Hvalevredni sklep! Želeti je res, da bi mesto in meščani storili kaj za oplešanje mesta.

(G. poslanec Pfeifer) v Krškem je nedavno obiskal svoje volilce v Belokrajini.

(G. dr. Volčič), sodnijski pristav v Krškem, prestopil je k odvetništvu v Ljubljani. V Krško je prišel k sodnji vežbanec, g. dr. Št. Kraut iz Novega Mesta.

(Za Koroško), sta imenovana okrajna glavarja, ki nista slovensčine zmožna. V Velikovec pride za okrajnega glavarja naš slovenski rojak, g. Fr. Kolenc (rododolenjec iz Mirne).

(Družba sv. Mohorja) v Celovcu si zida novo hišo, ki bo l. 1894 dogotovljena.

(Gozdarska šola) se je v Idriji otvorila 1. okt. t. l.

(Nabrežina) na Primorskem se krepko dviga v narodnem obziru; ima zdaj novo slovensko pevsko društvo.

(Koroške podružnice sv. Cirila in Metoda) kaj marljivo zborujejo. Skoro vsako nedeljo imajo na več krajih zборе. Koroška duhovščina in kmetje koroški se tako čvrsto držé te vrle družbe, da človeka kar od srca veseli. To kaže, da Korošci še niso in ne bodo za slovenstvo zgubljeni.

(Star sreberni denar), ki je bil kovan še pred l. 1859, jemlje se pri c. kr. blagajnicah le še do konca t. l. Nekaj staroga srebrnega po 100 in več let starega, pa tudi cesarske kase več ne jemljejo. Za take stare tolarje in „cvancigarice“ se dobi po menjalnicah že zdaj dosta manj kakor nekdanj.

(Razne stare slovenske knjige) in znamenite knjige v drugih slovanskih jezikih ima po jako nizki ceni na prodaj Ravnaker knjižni starinar v Celovcu.

(Fežak grozd), ki je tehtal skoro dva kg., je bil letos pridelal g. meščan Božič v Krškem. Pravočasno, zadostno in pravilno škropljenje mu je do dobre vinske letine pripomoglo.

Druge avstrijske novice.

(Bivši deželni glavar kranjski,) vit. Kaltenecker, je na Dunaji umrl.

(Državni zbor) se je danes zopet otvoril. S početka ne bo nič posebnega razpravljal, razen proračuna. Slovenski poslanci bodo najbrže še na dalje v Hohenwartovem klubu čakali, kako se bo še na dalje ponemčevalo pri nas.

(Česki zastopniki) iz vseh českih dežel so se zbrali 1. t. m. v Pragi k skupnemu posvetovanju.

(Liberškega mesta) zastop je vlada razpustila, ker je v njem preveč po „prusko“ in po „nepokorščini“ dišalo.

(Kolera) je tu in tam po Avstriji kak slučaj; pa upati je, da mrzota to bolezen uniči. Menda jo imamo tudi na Štajerskem in sicer blizu Ptujca.

(V delegacijah), ki so končale prejšnji mesec, potegnili so se za koristi avstrijskih Slovanov Mladočehi in isterski poslanec Spinčič.

(Madžari) bi radi postavili v Budapešti spominek tistim svojim vojakom, ki so padli v boju zoper cesarja l. 1848. Pri razgovoru o tem v poslaniški zbornici so se zopet tako grdo vedli in tako grdo govorili zoper tiste vojake, kateri so bili takrat na cesarjevi strani, da se le čudimo, kako morejo cesar in ogerska vlada to trpeti.

Ogled po širokem svetu.

(Nemčija) namerava v bodočih letih število svojih vojakov tako pomnožiti, da bi jih imela čez štiri milijone, torej bi bil vsak peti človek vojak. Grozno!

(V Italiji) imajo nove volitve v državni zbor. Tukaj se vladna stranka trudi, slabe državne finančne razmere z veliko varčnostjo zboljšati. Bilo bi tudi pri nas isto treba. V Italiji, kjer imajo zlato denarno vrednoto, jim je ne davno silno pomanjkovalo drobnega denarja.

(V Čikagu) v Severni Ameriki, v tem neizmernem hitro rastočem mestu, kjer bo budoče leto velikanska svetovna razstava, bodo napravili velik kanal za ladije in parobrode do velike reke Misisipi. V kanal bodo napeljali vodo iz mičigenskega jezera. Na ta način bodo Čikago po vodi v zvezi celo z mehikanskim zalivom.

Dopisi.

Is Vojnika. (Shod društva „Edinosti“ dne 16. vinotoka t. l.). Zopet se je malo oživel naš zeleni Vojnik. V nedeljo zborovalo je kat. politično društvo „Edinost“ pri gosp. Vrečarju, starem. Vdružba bila

je še precej obilna, okoravno ne taka, kakoršna bi mogla biti in kakor bi si želeli. Največ se jih je zapoznilo.

Predsednik, čast. gosp. kaplan Lekše pozdravi navzoče ter opomni na kratko

pomen tega društva in dosedanje delovanje. Potem predstavlja g. Jelovška dež. in okr. živinozdravnika.

Ta poprime besedo, ter v kmetu lahko umljivem govoru kratko podučuje o dobri vzgoji živine. Njegovemu govoru povzamemo te-le poglavitne nauke:

1. Drži živino čisto in — zdrava bode.
2. Imej jo na svetlem in ne v temi in — dobro bo izgledala.
3. Ne zapiraj jo v zadržljive hleve, ampak glej da bode imela vedno čisti zrak; — reja je potem drug pogoj. —

Ako se pa le primeri, da živina zboli, ne skušaj jej pomagati z mazaštvom, ampak odpravi zunanje bolečine z energično roko, — znotranje pa z modro rejo, pametno hrano in prosi pomoči skušenega zdravnika.

Da bode živina zdrava, treba pa je — najprej dobrega plemena, ki se ohranja s tem, da se kri dobro zmeša s polnokrvnim, zdravim plemenom.

Živahni „dobro“ in „živijo“ klici doneli so mej in po govoru v zahvalo.

G. predsednik se zahvali g. Jelovšku na dobrih naukih. Potem predlaga organizacijo čitajočih oddelkov in skupin, ki bi naj dosegle točno razdelitev in kroženje čitiva oz. časopisov. Dosedaj se je od strani članov večkrat tožilo, da jeden ali drugi ne dobi redno toliko zaželjenega čitiva, mejtem, ko drugi zopet ne vedo, kam bi dalje oddajali isto — in krožilo je v jednej vasi po več izvodov, mejtem, ko v drugo niti izvod prišel nij. To bi se naj prevstrojilo tako da bi v vsakej vasi bil jeden izbran, kateri bi skrbel, da dobi v imenu cele skupine točno svoje časopise in knjige. Ta nasvet je člane razveselil in potolažil, ker bil je — potreben.

(Najbolje pa bi seveda bilo, da se člani sami združijo v skupine, ne ravno po enakosti števila, ampak potem, kakor se najpogosteje shajajo, ne jedna zase in druga zase, ampak pri nas se niti ne pozna, kje se neha jedna in začne druga vas in več različnih skupin hiš — štejejo pojedine vasi.)

Smemo trditi, da so odšli člani iz shoda mnogo bolj zadovoljni, kakor so prišli. Bog daj srečo!

Po shodu bila je inteligencija še dolgo časa zbrana pri g. Vrečarju. Prišlo jih je od mnogih stranij: Razen domačih so prišli še iz Šmartna, Doberne, Celja, Žalca in od drugod. Iz Celja pa bi jih bilo gotovo še mnogo prišlo, ko bi jih ne zadrževal strah zaradi dežja in — „oblačno nebo“. Daj Bog, da se kmalu zjasni! Naj zasije solnce jedinosti in sloge, ki nam je tako krvavo potrebna posebno sedaj, ko bijejo narodni

nasprotniki odločilni boj držnih, z vso močjo se branečih svojemu utapljanju. In sila umirajočih je večkrat res strašna. To jim pa moramo vže pripoznati: Složni so; — bolj složni kakor Slovenci. Bog i narod!

Žalec, 23. vinotoka 1892. Vem, da častitim čitateljem „Domovine“ ustrežem, ako jim danes zopet nekaj malega iz našega prijaznega, popolno narodnega Žalca poročam. Odkar se je zgradila železnica skoz lepo Savinjsko in Šaleško dolino, je naš trg že kaj lepo napredoval. Vedno se stavijo lepe nove hiše in druga poslopja. Tako je n. pr. postavil gosp. Rudolf Senica v sredini trga lepo hišo, ki je pripravna za vsako obrt; sedaj je v njej c. kr. poštni urad. Tudi na gornjem koncu trga vzrasla je lepa hišica, kjer ima sedaj trgovec gosp. Josip Privšek svojo bogato založeno prodajnico. S posebnim veseljem pa pozdravljamo velikanski napredek blizu železnice; g. Simon Kuček, pivovar in posestnik, je pri kolodvoru postavil krasno poslopje, kjer se bo v kratkem času odprla že dolgo od vsih železničnih potovalcev željena kolodvorska restavracija. Ne daleč od tod se stavi velika nova pivovarna po najnovjšem slogu; načrte je napravil Rosenheimški inženir g. C. Rajš. (Raisch). Parne in druge različne stroje, kotle in vso pivovarsko opravilo preskrbi tvrdka N. T. Stumbeck v Rosenheimu. Kadar bo ta pivovarna dodelana, bo se svojimi umetnimi stavbami gotovo kinč našemu trgu, se svojimi izdelki pa v korist in čast obrtniji na Spodnjem Štajerskem. Vsia gospodom, ki za povzdigo naše obrtnije toliko žrtvujejo, želimo mnogo sreče pri njihovih podjetjih, posebno pa naj bi okrepcavno Savinjsko pivo čedalje bolj slovelo!

Vitanje. V nedelje 16. t. m. zbralo se je po jutrajnem opraviilu veliko število vitanjskih mož v sobani „Bralnega društva“. Zborovala je „Cerkvena družba“, ki se je ustanovila leta 1889.; načelnik vlč. g. župnik Josip Žičkar poroča o njenem delovanju in stanju ter spominja vse navzoče na njen blagi namen, naj bi z vnetim veseljem nabirali denar za prezidanje in olepšanje farne cerkve v Vitanji, saj bo to v čast Bogu, pa tudi Vitanjčanom. Naj bi bili vneti za to sveto reč pač tudi vsi farani in naj, bi se oni katerim je božja milost naklonila obilo bogastva, ne dali osramočiti od ptujcev, od domačih revežev, ki si odtrgajo od svojega težko zasluženega plačila ter z veseljem vlagajo svoje doneske; toda nikdar ne občutijo pomanjkanja zavoljo teh milih darov, ker božji blagoslov je nad njimi!

Koncu se je volil nov odbor za triletno dobo, večinoma so ostali stari odborniki.

Nato pa se je obhajal občni zbor „Bralnega društva“. Predsednik vlč. g. Žičkar poudarja v jedrnatih besedah važnost in potrebo tega društva, da se zamore probujati tudi kmet visokih planin in se poučevati o dobrem gospodarstvu po prebiranju primernih časopisov in knjig, ktere mu daje to društvo na razpodlago.

O tej priliki povzame besedo znani živinozdravnik gosp. Jelovšek, ki v daljnem govoru prav umevno in mično razlaga o živinoreji ter kaže, kako si lahko vsakdo izredi dobro in lepo živino tudi pri pičli krmi, zabrani prepogosto in pogubne živinske bolezni, ali jih tudi sam odpravi brez velikih stroškov in težav. Kmetje so gosp. živinozdravnika poslušali velikim zanimanjem. Da bi pač tudi po njegovih navetih ravnali, marsikatere hiša bi si pomagala!

Tudi gospod Dragotin Hribar iz Celja je razveselil s svojim prihodom zbrane kmete, ter jih s krepkimi besedami navduševal, naj ostanejo zvesti in stanovitni. Slovenci, naj se ne dajo premotiti od hvalisanja in prilizovanja naših nasprotnikov, ne se preplašiti od njihovega zugaňja in pretenja, saj je tudi Slovence Bog vstvaril in jim dal pravico obstanka.

Vlč. g. župnik J. Žičkar razkladal je na to kako ravnati pri pomnoževanju vina s tropinami, katero se zove petijotizovanje vina. Kmet tako pridobi lahko ceno in zdravo pijačo, kar je velikega pomena posebno v sedanjih časih, ko trtna uš in strupena rosa že skoraj povsod vničuje vinegrada. Nadalje povedal je tudi kako se pridobiva iz črnic (borovnic) izvrstna pijača, ki je od zdravnikov priporočena posebno proti griži. Navzoči kmetje zanimali so se prav za ta pridobivanje, kar dokazuje to, da so po zborovanju gospoda župnika izpraševali in prosili o nekterih stvareh pojasnila.

Marsikteremu bi privoščil biti navzočemu pri tem zborovanju, ker bi slišal veliko koristnega in potrebnega.

Zdole. Letino imeli smo letos bolj slabo kot dobro. Sterno smo imeli še precej lepo. Koruza je na nekih njivah prav lepo obrodila, na drugih pa čisto nič, ker so jo črvi strašno spodjedali, ravno tako tudi krompir, da smo ga nekateri spomladi več imeli kot sedaj novega, ajda je pač lepa. Sadja malo, nekaj sliv in jabolki; hrušek pa nič, pri vinogradih smo pa tudi skoraj na kraju, kar se še ni posušilo, je pa toča pobila, da je bilo pol grozda suhega. Mošt se lahko proda od 8. do 10. gld. staro vedro, ko bi ga le dosti bilo, pa ga le malo imamo. Jesen bila je prav lepa; ozimino smo lahko posejali in lepo raste, da jo je veselje gle-

dati. Jabolka v moji drevesnici na dveh: deblih cvetó, kar se malo kje vidi, v mesecu oktobru. Bolezni to leto, hvala Bogu! nismo veliko imeli, ne pri ljudeh, ne pri živini, Bog dal, da bi le živina kaj cene imela sicer bo trda za denar. Davorin.

Is Ljutomeru. V nedeljo 2. vinotoka se je osnovala v našem trgu moška podružnica sv. Cirila in Metoda. V čitalnici zbralo se je petdeset tržanov na navdušen poziv pooblaščenca društvenega vodstva gospoda doktorja Jožefa Rakeža. Ta gospod nam je najprej v prelepem jedrnatem in navduševalnem govoru razjasnil veliki pomen družbe sv. Cirila in Metoda. Veselje je bilo gledati, kako verno so poslušali zbrani, da bi jim ne ušla nobena beseda izbornega govornika. Z burnim ploskanjem so pokazali, da so enih misli z njim in da čutijo, kako silna je bila že potreba tako društvo osnovati. Za tem so se sprejela pravila in izvolili se je začasni odbor: Predsednikom dr. Jožef Rakež, podpredsednikom dekan Ivan Skuhala, tajnikom tržan Jožef Gomilšek, denarničarjem tržan in urar Davorin Čagran. Zanimanje za to društvo je veliko. To je jasen dokaz, kako globoko se zaveda naše prebivalstvo svoje narodnosti in da se hoče zoperstavljati z vsemi postavnimi močmi proti grobnemu hujskanju in rovanju naših nasprotnikov, katerim sta voditelja t. kr. davkar Aleksander Duller in poštar Franček Mavrič. Mi nismo prepira začeli; mirno smo živeli med seboj. Zdaj pa so nam boj posilili in mi se ne ustrašimo tega boja. Pa vse narodnjake in narodnjakinje prosimo in zopet prosimo; delujite zdaj z vsemi močmi na to, da se bo vsak Slovenec in vsaka Slovenka izognila nemčurskega praga že od daleč. Samo v tem leži prava narodnost. Navdušenje samo v besedah je pena. Tako daleč moramo spraviti svoje nasprotnike, da bodo nas in naše pravice pripoznali in spoštovali naš jezik in našo zemljo. Tisti je še le pravi Slovenec, ki živi in dela kakor zvesti sin matere Slovenije. V djanji naj se kaže narodnost!

Is Krčevine pri Ptujih. V „Domo-vini“ od 17. sept. poročal sem, da se bližajo v naši občini volitve, sedaj pa mi je mogoče naznaniti tudi zanje odločeni dan. Bode pa volitev v torek 8. novembra in sicer bo tretji razred volil ob pol deveti uri, drugi ob deseti uri, tretji pa ob endnajstih predpoldne. Vsak razred (oziroma volilec dotičnega razreda) voli 4 odbornike in 2 namestnika. Ta volitev je posebno velikega pomena, kajti Krčevina je v obližju Ptujega, iz ktereга na vse strani širijo nemškutarji, ki so tudi brezverci svoje pogubne in našemu ljudstvu skrajno škodljive nauke v

verakem in narodnem oziru. V to občino spadalo še je pred kratkim časom predmestje, ležeče na severno-vzhodni strani, toda ptujski pragermani so nam meni nič tebi nič odvzeli ta del, kjer sedaj pritiskajo na tamošnje slov. posestnike vsiljujoči jim blaženo nemščino, ki mora biti neki tudi za vzveličanje potrebna ker se za nas Slovence tako bojijo, ako je ne bi znali, no mi ne potrebujemo njihovih kulturnih pripomočkov, ker že sami dobro vemo, kje nas čevlji tišči. —

Naš dosedanji občinski zastop je bil po svoji večini nemškutarisk ter je v popolnoma slov. občini županoval že delj časa mož, ki ne zna niti prav slovenski, kajti prišel je k nam miroljubnim Slovencem od nekdaj izmed čeških Nemcev, da pod poveljem ptujskih kričarjev, ki so se tudi v našo občino vtepli, pritiska slovenske kmete. Ker ta mož našega jezika ne pozna, ne ve tudi naših potreb ter tako lepó za nepotrebne stvari goldinar za goldinarjev roma iz občinske blagajne. Ako si ogledamo občinske ceste, ne moremo jih imenovati dobre, kajti razvožene so včasih tako, da bi človek lahko v blati ostal. Ker je naša občina v mestnem obližju, nahaja se v njej tudi spridenih in ničvrednih ljudi, ki so v mladosti svoje premoženje zapravili, na stare dnij pa jih mora občina vzdrževati. Ni-li to krivica? Ako je župan res vnet za blagor svoje občine, tedaj bo z paznim očesom gledal na take ljudi ter preudaril, jeli so vredni občinske podpore ali ne; naš župan pa se rad potegne za take potepuhe, za ktere morajo občani debelo plačevati.

Ptujski nemškutarji bi si pri nas radi vse po mestni šegi napravili, zato so zahtevali, naj se za občino najame dimnikar iz mesta, seveda proti mastni plači, ter da se postavijo po cesti skozi Vičavo celó svetilnice. K sreči pa ta predloga, plodova zvutih nemškutariskih puč, nista bila vsprejeta.

Tako pa sedaj kmetje vidite, kako se za vas skrbi. Od vas edino je odvisno, kako se bo v prihodnje gospodarilo in v katerem jeziku uradovalo; za to pa 8. novembra pridite v polnem številu na volišče ter si izberite samo take možé, ki poznajo občinske razmere, so verni kristjani in Slovenci, ki ne prodajo za ničvredno stvar svoje narodnosti. Povdarjam še posebej, da izvolite naši sveti veri z vsem srcem udane možé, kajti dandanes hudobija ljudi vedno bolj napreduje, zato pa se javlja že med Slovenci očitna šiba božja: kolera. Vsaj tudi ni drugače mogoče, ko v sedanjem času vera vedno bolj pojema: Dal Bog da bi si Slovenci ohranili tudi v bodočnosti to najdražjo svetinjo svojo, za katero so naši pradedje v neštevil-

nih bitkah kri prelivali, boreči se proti krutemu Turčinu.

To sem še smatral za potrebno vam omeniti pred bližajočo se volitvijo, upam, da moje besede ne bodo glas vpijočega v puščavi. Kmetje krčevinski! izpolnite natanko svojo državljansko dolžnost ter si vtisnite globoko v srce besede:

„Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.“

Z verženskoga obližja. Z veseljem smo čitali po slov. časnikih, da je propadel verženski „fajerbér“, katerega je nadomestila požarna bramba. Res, to je bilo veselo, lepo in častno. Oh kak lepo, kak miło so zvenela slov. povelja! Ali to je trajalo le kratek čas; kajti že dalje časa opazili smo pri gasilcih neko omahljivost; niso si upali nikjer med poštene ljudi, ker vladal je že v njih liberalno-nemčurski duh. Skrivali so se kakor Adam v raj, ko je spoznal da je gol.

V nedeljo dne 9. vinotoka so pa morali očitno pokazati, kaj in kdo so. Dopisnik teh vrstic imel sem pot skozi trg, ravno ko je bila služba božja. Zagledam gasilce krog brizgalnice zbrane; stopim tje, hoteč se prepričati, kako se imajo. Slišim, kako jih nek „gospod“ zabičuje in roti, da ne smejo rabiti nobene slov. besede, kar mu načelnik v imenu vseh obljudi. Kri mi šine v glavo in vprašam takoj enega: Kdo in od kod je ta človek, da si upa vam kaj tacega govoriti? „To je pač naš ‚fajerbér-pecirka-hopman‘ z Radgone“, dobim za odgovor. Oh ti nesrečni fajerbér! Tako daleč smo tedaj že prišli?! Tužna nam majka! Blagor ubogim v duhu! si mislim. Še dalje sem gledal in poslušal to žalostno tragedijo. Fajerbéri so kar z odprtimi usti poslušali svojega poučevalca, ki so ga le kaki trije ali štirje razumeli; a oni so potem, ko je ta nehal govoriti — zaprli usta in imeli so vse — v glavi. Smeh nas je posilil, gledati načelnika, ko je moral v pričo množice slov. ljudi nemško poučevati in ukazovati. Zrl je pred-se v zemljo, ter izpreminjal barve, da je bil zdaj rudeč kot kuhan rak in spet bled ko stena.

Predno zapustim gasilce in trg, še polukam v shrambo, v kateri imajo gasilno orodje. Vidim kakih pet „helm“; stopim bliže da se prepričam kakšne znamenje imajo na teh „helmah“. Dvakrat-dvojni mogočni (?) F se že zopet šopiri nad vašimi glavami?! In g. načelnik vse to dopušča! Kdo bi si mislil, da človek, v katerega srci je še pred kratkim vladalo zvesto rodoljublje in ljubezen do svoje domovine, tako daleč zaide. —

Is Pohorja. („Kokolori“ starejši in mlajši, dva švabska „glažerja“ sramotita slovenske družine). Mnogo let že hodita k nam dva barusasta krošnjarja popravljat potrupana okna, dežnike, svetilke (laterne) i. t. d. Mislili smo, da storimo dobro siromakoma, če njima damo zastonj jesti in piti in prenočišča; pa svet plačuje z nehvaležnostjo, kakor tudi „Kokolori“ starejši in mlajši. Dolgo let že sramotita ta dva Krjavlja naše poštene kmečke družine s tem, da nosita pošte in vsakovrstne nesmrarne laži od hiše do hiše, od vasi do vasi tja v deseto faro. Kar slišita pri jedni hiši, to neseta Bog vé kam, ne brigajoč se za to, je li tudi kaj res, ali pa vse zlagano. Tako trpi čast vsake hiše, bodisi še tako poštena in odlična. Dolgo smo bili gluhi in slepi za taka obrekovanja, odslej pa ne bomo več. — Ako ta dva švabska glažerja ne zapreta svojih širokih ust, zapri bomo mi vrata pred njima. „Kokolori“, starejši in mlajši, bomo videli, kaj poreče k temu vajin trebuh! —

Is Novega Mesta na Dolenjskem, dne 29. septembra 1892. (Slavnost začetku gradnje dolenske železnice v Novo mesto.) Kdor je tekom zadnjih let zanimal se za javno mnenje naše Dolenjske in kdor sedanje nje gibanje in delovanje primerja s poprejšnjem omrtvelim življenjem, ko so le nekatere plemenitaške rodbine na lastno in na škodo vse Dolenjske odločevale o naših življenskih vprašanjih — spozna, da našo dolensko stran prešinja ves nov duh, da je nastalo živahno življenje v vseh slojevih našega prebivalstva. V teku zadnjih 12 let, odkar se zanima za naše težnje za naš obstanek in razvoj deželna vlada, odkar nam ona odstranjuje ovire, ki so nas poprej tlačile, odkar se nam boljše ceste gradijo, odkar je železni zbor kranjski naroden in so njegovi zastopniki vzeti iz narodne inteligencije in so tega sinovi — navstala je za Dolenjsko nova in sicer v vsacem oziru boljša doba. S pravičnimi in dobrimi postavami, z umnim gospodarstvom deželnega premoženja povzdignili so veljavo dežele in tudi posameznika. Največ pa je pridobila naša Dolenjska z gradnjem dolenske železnice, katera bode neposredno povzdignila veljavo naše dežele na višjo stopinjo blagostanja; posrednje bode koristila vsej deželi.

Ko se je letošnje poletje začela najprvo graditi postranska proga Grosuplje-Kočevje, brali so se od vsacega večjega kraja poročila, v kojih se je občinstvo obveščalo o slavnosti, ki so se o teh prilikah vršile; vedno pak se je s hvaležnostjo, navdušenostjo in priznanjem imenovalo imé g. prof.

Šuklje-ja, kot onega zastopnika, ki ima največ zaslug za uresničenje te železnice. —

Ni čuda, da se je o priliki oddaje podjetnikom glavne proge od Grosuplja do Novega Mesta vršila v Novem Mestu velika slavnost.

V dan 29. septembra t. l., lepo in prijetno gorak jesenski dan, pomikala se je popoldne od 2. do 3. ure velika množina našega prebivalstva na državni cesti proti Bošlinu. Okrog 3. ure pripeljejo se na lice mesta, kjer bode kolodvor stal, dobro četrť ure od Novega Mesta ob državni cesti, vsi višji zastopniki c. kr. uradov, duhovščine, gimnazije, županstva, narodnih društev, inženirjev in podjetnikov. — Za njimi pride gasilno društvo z mestno godbo, Dolenjski Sokol, dol. pevsko društvo i. t. d. Kraj, kjer bode kolodvor stal, bil je okrašen z narodnimi in cesarskimi zastavami; na vsaki strani stal je jeden šotor za sveto opravilo blagoslovenja in drugi šotor za odlično gospodu; v jedni vrsti stali so čedno opravljeni delavci, ki so potem takoj delo pričeli.

Najprvo pozdravi g. župan vse navzoče in izrazi svoje veselje, da se bode dolgo zaželjeno gradenje začelo in potem dá besedo g. častnemu meščanu in poslancu Šukljeju, kateri je nad četrť ure govoril in v kratkih potezah označil trud, predno se je osiguralo gradenje, poudarjal momente, ki so najbolj na to vplivali, da se je ta potrebna železnica omogočila, ter je posebno s sledečimi besedami osvedočil modro vladanje našega presvitlega cesarja; „Mnogo je bilo zaprek, premagali smo jih srečno s pomočjo raznih faktorjev, katerih se bode vedno hvaležno spominjal dolenski rod. Ali zastonj bi bili vsi naši napor, ako bi naš glas ne bil prodril do Najvišjega prestola, da se je uslišal na onem vzvišenemu mestu, kamor vsak veren Avstrijanec zaupno obrača svoje poglede. V ustavni državi živimo, a vendar rečem navarnost: Spominjaj se dolenska stran, da se ti gradi železnica, ker je uvažajoč nje absolutno potrebo, sam naš presvitli vladar želel jo. Cesar sam se je živo zanimal za to zgradbo. Prilika, spoznavati to zanimanje, bila je dana tudi meni, zastopniku našemu, povodom zadnjega sprejema avstrijske delegacije. Tedaj je tudi moja malenkost naš presvitli cesar nagovoril in takoj po nekaterih besedah, namenjenih moji osebi, zasukalo je Njega Veličanstvo govor na dolensko železnico, izražajoč Svojo srčno zadovoljstvo, da je sedaj osigurana prevažna ta stavba, ter nado svojo, da bode obilno sadu rodila našemu prebivalstvu.“

Končavši svoj govor zaorili so burni „slava“-klici.

Nato začelo se je duhovno opravilo blagoslovljenja. Prem. g. prošt Urh s spremstvom štirih gospodov duhovnikov, vodil je v polnem ornatu svojem obred blagoslova; psalm, ki se je pel, poslušalo ga je vse občinstvo z ganljivo pobožnostjo. Po blagoslovu zapelo je „dolenjsko pevsko društvo“ pesem Jenko-tova, „Molitev“ — krasen zbor, ki se je jako lepo pel.

Pričelo se je zasajanje lopate. Prvi storil je to naš velepriljubljeni gospod okrajni glavar pl. Vesteneck, ki je z lepimi slovenskimi besedami izrazil svoje veselje nad začetkom gradnje prepotrebne proge za njemu tolikanj preljubljeno Dolenjsko. Končavši svoj govor zasadil je lopato v zemljo z besedami: „Vse za Avstrijo!“ Kakor je on iz srca in iz prepričanja govoril, tako globoko segale so njegove besede vsemu občinstvu v srce. Z gromovitimi „Živijo“ in „Slava“-klici odzvalo se je občinstvo njegovemu govoru. Drugi za njim zasadil je lopato g. župan, potem prem. g. prošt Urh in na to vsi višji uradniki, zastopniki društev, i. t. d. — vsak s pomenljivim rekom, želeč dolenjski železnici, da v vsakem oziru donša blagoslov naši Dolenjski. —

Med tem je mestna godba svirala in naši pevci zapeli so „Lepa naša domovina!“

Res, krasna je naša domovina, najbolj v tem trenutku, ko je nje posvetna in duhovna inteligencija, mlado in staro — složno in bratovsko slavi velik čin in velevažno podjetje, koje naj donša nam obilo dobrot. —

Slavnost bila je s tem končana. Delavci, ki so ves čas slavnosti imeli vsak svoje orodje v roki, začeli so pridno kopati; zadovoljno občinstvo vračalo se je v spremstvu godbe v mesto.

Hvaležno Novo Mesto pokazalo je i pri tej velevažnej priliki, kako spoštuje in ljubi svojega pravega zastopnika. V predvečer imela je mestna godba obhod, podoknico je napravila veleblagorodnemu g. glavarju, potem g. županu in našemu veleza-sluznemu državnemu poslancu g. prof. Šuklje-ju. — Med tem zažigal se je umetalni ogenj na kapiteljskem marofu in odmevalo je straljenje. —

Dal Bog, da bi naša Dolenjska na poti, po katerej vodijo sedanji nje zastopniki, ostala; da bi se množili nje podporniki in da bi jej ostali zvesti nje pokrovitelji — ter odvrtačuj od nje Vsegamogočni Bog vse uime in druge nezgode, da se zamore okrečiti in postati v resnici to, kar zasluži, — kinč in vrt Kranjske dežele.

Za poduk in kratek čas.

Jezerska dolina na Koroškem.

(Potopisna črtica napisal — a —)

Čas za potovanje je sicer minul, toda za zimo vrne se poletje in potem poprime marsikdo zopet za potni les. Temu namenjene so tudi te vrstice.

Lepota slovenske domovine je znana povsod. Kraji kakor so Bled in Postojnska jama imajo že svetovno ime. Toda imamo še mnogih drugih lepih krajev in med temi gotovo ni zadnja „Jezerka dolina“ pod Kočino na Koroškem. Po geografski leži pač ta dolina spada k Kranjskem, kajti Kokra jo veže s savsko ravnino; pa tudi ves promet v teh krajih je zvezan s Kranjem, kajti visoka Jezerka planina, čez katero gre državna cesta na Celovec, ovira promet na to stran. Vsed tega je tudi narečje prebivalcev popolnoma gorenjsko. Ljudstvo je tu čvrsto, prijazno in zavedno — narodno, vsaj je tudi tukaj domačija odličnega slovenskega domoljuba in poslanca Murija, čegar prijazna hiša in izvrstna gostilna, pod imenom „kazina“ daleč okrog slovi, kar sleherni gost lahko čita v knjigi, ki jo

spisujejo tuji. Narodna odločnost župana Murija in celega občinskega odbora se pa tudi razvidi iz napisov na hišah, kajti tu beremo zgolj slovenska imena na vsaki hiši. V tej zadevi so torej vrli Jezerčani že prekosili Ljubljance. Okolica Jezerska je pa jako krasna in romantična ter najbolj podobna trbiški. V najbližnji okolici stoje velikani Kočina, Grintovec Storžič. Lep in netežaven izlet je tudi na „Pristavški Grintovec“, kamor se iz kazine dospe lahko v poltretji uri ter uživa krasen razgled čez Karavanke, Julske planine, Ture in Podjunsko dolino. Pod vrhom je tudi planina, za živino, kjer se dobi okusno planinsko mleko; ako se potem vrnemo k Murijevem, nam pa prav radi in ceno postrežejo z izvrstnimi postrvami in dobro pijačo.

Poštna zveza je najbolj priročna s Kranjem, kamor se tudi peš lahko pride v petih urah. V jezerski bližini (eno uro) so tudi toplice „Bela — Vellach“, katere posebno radi obiskujejo Ljubljanci in se zaradi tega menda tudi odlikujejo s slovenskimi napisi, kar je popolnoma v redu, ker je tudi na Koroškem deželni jezik!

Slovenske knjige.

(**Funtekovo obrtno spise**) je vis. naučno ministerstvo za rabo v obrtnih šolah potrdilo. Cena knjigi je znižana od 80 na 60 kr.

(**Psalmi**). Preložil Ivan Vesel. V Ljubljani. Založil prelagatelj. Tisek „Katoliške tiskarne.“ Cena 1 gld. 20 kr. To je zopet prekrasna pesniška knjiga slovenska. V njej so psalmi, svete pesmi, vesele in žalostne in sploh bogoslužne vsebine, katere so največ vse v starem veku zložili in popevali kralj David in preroki. Psalmi so bili pisani najprvo v hebrejskem jeziku, potem prevedeni v grški, latinski in še pozneje v druge jezike. V slovenskem jeziku jih še nismo imeli, zlasti v pesniški obliki ne. Tukaj jih je nam pa podal prečastiti gospod dekan v Trnovem pri Ilirski Bistrici v prekrasni pesniški obliki in v prelepi, jako pravilni slovenščini. Ta knjiga lahko služi vsakemu omikancu tudi kot molitvena knjiga, kajti v cerkvi vse te psalme molijo in pojejo pri raznih cerkvenih opravilih. Ni namreč lepših molitev skoro, kakor so Davidovi in drugi psalmi starega zakona. Prelepa hvala torej velikemu domoljubu slovenskemu na tej krasni knjigi, s katero se je trudil dolgih 10 let.

(**„Venček“**) pravljic in pripovedek. Slovenski mladini spisal Josip Freuensfeld. Lična knjižica dobiti je po 35 kr. pri založitelju v Ljutomeru. Več spregovorimo kasneje.

Listnica uredništva.

Gosp. baron P. Unterrichter v Ljutomeru. Vaši želji ustreglo bi se bilo morda pred letom 1848. Današ pa so druge razmere.

G. L. V. v C. Prejeli smo veliko enakih priznanj in ostali bodemo pri svojem geslu. Želji naročnikov vstregli bodemo le toliko, kolikor nam moč in izdajali „Domovino“ po novem letu 3krat na mesec.

Vsem cenjenim prijateljem, ki so se nas spominjali: Srčna hvala!

Sadno drevje, cepiče in ukoreninjene ameriške trte

prodaja podpisani za jesensko kakor spomladno nasadbo po nizki ceni in izvrstni kvaliteti kakor: harbertova raja, rodovitne deb. trdike, ces. Aleksander, št. mašance, gravenštajner, kalvil i. t. d., potem zanesljive žlaht. cepiče od že zgoraj imenovanih kakor tudi: pariz. rambur, vel. kaslerca, voščenska, vincarka, oberdikova rejn. rozmarinka, rum. mašanca; novosti: srčika, domnečka, princes Lojz, medaill d' os, bodan. Ameriške trte ukoreninjene iz neokuzenega kraja: vit. solonia, vit. riparija, vit. rupestris.

Št. Jurij ob j. ž., (Štirsko).

(74) 3-1

TOM GRAN

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje
v Londonu.

Piljale za Avstrijske:

Dunaj, I., Gieslastrasse 1,
e družbeni hiši.

Piljale za Ogrske:

Budimpešta, Franca-Jožefa
trg 5 & 6, e družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 30. junija 1891 frk. 117.550.797—
Letni zavarovalni dohodki s obrestmi do 30. junija 1891 20.725.259—
Isplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848) 249.311.449—
V zadnjem dvanajstmesečnem poslovanju prijavilo se je novih zavarovanj za 61.372.000—
tako, da se je prijavilo zavarovanj ves čas odkar družba posluje za 1.728.184.555—

Prospekti, cene po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavnih obrazci dobe se brezplačno pri gospodih agentih ali pa pri generalni agenturi v Ljubljani, Tržaška cesta 4 pri **GVIDONU KESCHKO-tu.** (29) 12

C. kr. privilej. fabrika cikorijske
A. Glaser & Comp.

Gospodinj! Poskusite obče priznano, kot najboljšo

Glaser-kavo.

Dobite jo v vsaki specerijski trgovini. Pa-site posebno na istinitost naše firme, ki slove: c. kr. priv. fabrika cikorijske

Adolf Glaser & Comp.

(41) 7-5 Lemeschitz (Česko).

Papir za cvetlice

in

drugi barvani papir

priporoča trgovina

D. Hribar-jeva v Celji

na debelo in drobno

 po najnižjih cenah

JOSIP HOČEVAR, krojaški mojster,

Celje, Graška cesta št. 14.

Priporoča velečastiti duhovščini in sl. občinstvu svojo (23) veliko zalogo storjenih oblek za gospode in dečke po najnovejšem kroju in nizkih cenah.

Velik izbor sukna iz vnanjih, kakor tudi domačih svetovno priznanih tvrdk in fabrik.

Vsako naročilo se izvrši na željo v treh dneh ter se zagotavlja trajna in solidna postržba.

Gg. krojačem, šiviljam in gospodinjam

priporočamo izvrstne slovenske knjige za samopunk v priročajni oblek in sicer:

1. „Knjigo krojaštva“ za moško stroko s 50 podobami; cena gl. 3.—
2. „Toaletto“ za žensko stroko s 40 podobami; cena gl. 1.50.

Knjige dobiti je le proti vpošiljavni zneskov ali pa s poštnim prejetkom pod naslovom: M. Kuzc, Ljubljana. (74) 6-3

Senčniki za svetiljke

(Lampenschirme)

v najvkusnejših oblikah in barvah
priporoča trgovina

D. HRIBARJA v CELJI

Dragotin Vanič

trgovina s suknom, platnom in manufakturam
blagom v Celji

na oglu Graške ceste in Rotovške ulice

priporoča za zimsko sezono sl. občinstvu in čast duhovščini svojo bogato zalogo raznovrstnega blaga po najnižji ceni.

Štefan Strašek

čevljaraki mojster

Celje, Graška ulica

se priporoča visokočastiti duhovščini, učiteljem in sl. občinstvu za napravo najboljšega obuvala.

Velika zaloga škornjev, čevljev, opank za gospode, dame in otroke.

Naročila po mni sgotovijo se takoj s domačega ali inozemskega usnja najboljše kakovosti, solidno, elegantno in trajno. (72) 6-3

Klobuke

najlepše in najmočnejše

poleg tega pa še, kar je glavna stvar, veliko ceneje, kot povsod drugod so dobili le pri

ŠTIBERNIK-u v Celji

Rotovške ulice (Rathausgasse) št. 2

V zalogi so vedno močni klobuki domačega izdelka. Lepi izbor pravih sajčjekov kosmatih in gladkih v vseh barvah in formah. Velika zaloga trdih klobukov v različnih barvah in najnovejšega fazona, za velečast duhovščine posebne specialitete. — Za poletni čas pravi kistorji le 45 gram. teški, boljši ko vsak slamnik, so dobili v različnih barvah in najmodernejših forme. Velik izbor arajo domačega izdelka, iz žifon, berkail, bele in pisane kolerece, manšete, zavratnice (penkle), naramniki, šepne rute, knofi za arajce, nogovico, spodnje hlače, Jäger arajce, prave in imitirane itd. Prave garant:ane angleške kavčuk-perile, kolerci, manšete in operniki (Forhemd), bele in pisane, popolnoma enako berkail perilu in močnejši, ko vsako drugo, ker je v sredi platno. Nakupovanje volne od ovac. Prevzamejo se tudi klobuki v barvanje in popravilo. (22)

Josip Matič

Koledverske alicje 7, Celje

Zaloga specerijskega blaga, vina, delikates, južnega ovočja, ptičjega zobanja, mineralnih vodá, in deželnih pridelkov. — Blago vedno sveže. Postrežba točna in cene nizke. Zunanja naročila oskrbe se s vsako povratno pošto. — — — — —

Tinktura za želedec,

katero prireja **GABRIEL FIOGOLI**,

lekarnar „pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta, je mehko, učinkujoče delovanje prebavnih organov urajoče sredstvo. Odstranjuje težabo v želedecu, krepiča želedec, ter pospejuje telesno odprtja. Raspošilja jo izdelovatelji v zabojčkih po

12 in več steklenic. Zabojček s 12 steklenic velja gl. 1.34, s 50 steklin. 5 kgr. teže velja gl. 5.24. Poštino plača naročnik. Po 15 kr. steklenično rasprodajajo lekarnar Kupferschmid v Celji, Dussakari in König v Mariboru, Meliter v Ptaji, Kichler, Medved, Trahosy in Franje v Gradci. (14) 21—10

Primerna darila

priporoča uljudno

FRAN ČUDEN

URAR

poprej

Josip Geba

v Ljubljani

Slonove ulice

št. 11.

ter vabi uljudno preč. duhovščino in sl. občinstvo na ogled svoje velike izborne zaloge najraznovrstnejših žepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verižic, prstanov in uhanev.

Cene žepnim uram so naslednje:

Najfiniješe	nikelnate ure	od gl. 4.20 do 7.—
	srebrne ure s ključem	7.50 „ 10.—
	srebrne remontoir-ure	7.50 „ 12.—
	iste s dvojnim oklepom	9.— „ 18.—
	zlate ure za dame	16.— „ 35.—
	zlate ure za gospode	24.— „ 130.—

Garantiram povsem za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa jamčim eno leto in pri boljših 2 in tudi 3 leta. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da moje blago ni zamenjati s dunajskim tovarniškim blagom, vzlic temu, da prodajam dobro blago za res nizke cene. (63) 8—1

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izvršbo. — vnanjim naravnikom postrežem po želji s povratno pošto. Ilustrovani ceniki na željo po pošti in zastonj.

Pratike za leto 1893.

se dobe v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celji

na drobno in debelo.

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočevar

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, silivovke aremske, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša t'ajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raznega šampanjca, svinjske masti, masla, švicarskega in parizanskega sira, ogrskih salam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljše moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo vkljub vsaki konkurenci.